

Henkilö
kuvassa

esittelee
kiinnostavia
henkilöitä
körttiläisyyden
piiristä

Isän ja tyttären yhteinen sävel

Teksti: Jan Ahonen, Kuvat: Antti Rintala

////////////////////////////////////

*Tampereen kauneimmalla alueella Pispalanharjulla, sijaitsee polkupyörästä tehdyn portin takana puutalo upealla näköalalla. Isäntä ottaa lämpimästi vieraat vastaan. Hän esittelee meille taloaan ja sen äänitysstudionakin palvellutta piharakennusta. Hän on **Jouko Mäki-Lohiluoma** ehkä hienoin musiikkimies jonka tunnen.*

Seuraamme liittyä **Venla** sovittuun isä-tytär -haastatteluun. Heti aluksi selvitetään, kuinka tosissaan lukiolainen on musiikin suhteen?

- Pienestä lähtien olen laulanut ja musiikkiluokatkin käynyt. Toive on, että musiikki voisi elättää, mutta epävarmojakin hetkiä on. Oon kyllä valmis tekemään töitä tämän haaveen eteen.



- Mulla on voimakas kokemus, kuinka hienoa on saada elantonsa siitä mitä tekisi mielellään muutenkin. Jos tyttäreni ryhtyy muusikoksi rakkaudesta musiikkiin, olen iloinen hänen puolestaan, vaikka elanto olisikin epävarmaa. Sitä paitsi köyhimmissäkin oloissa soittajalle on aina tarjottu ruoka ja ryyppy.

Samaa sukua, silti eri maata

Myös musiikkibisneksen haastava arki on nuorelle naiselle hyvin selvillä. Hän ei kurottele haaveissaan liioitellusti stadiontaivaille, vaikka toivookin tuotantonsa puhuttelevan mahdollisimman monia.

Oks noloo?

Muutama vuosi sitten ilmestyi isän, tyttären ja **Lenni Purokurun** yhteinen äänite *Myydän lasten polkupyörä*. Kuinka noloa on aikuistuvan itsenäiseen nuoren musisoida isänsä kanssa?

- Asennoidun keikkoihin Joukon kanssa eri tavalla, tunnen kaikki hänen välispiikkinsä, voisin sanoa ne ulkoa. Tunnelma on erilainen, mutta ei se varsinaisesti mitenkään noloa ole.

Jouko naureskelee hyväntahtoisesti taustalla. Hän on tehnyt pitkän uran musiikin parissa. Hän kiittelee kirkollisten toimijoiden halua kutsua keikoille. Siksi toimeentulo on ollut montaa muuta musiikintekijää vakaammissa kantimissa. Lisäksi keikka-ajat ja -matkat ovat olleet tavallista siedettävämpiä. Silti muusikon ajoittain karu arki on tuttua ainakin kollegoiden puheista. Miltä tuntuu kun tytär on pyrkimässä kovalle alalle?

”Oon kyllä valmis tekemään töitä tämän haaveen eteen.”

Venla toteaa, että isän hyvä tahto on musiikkiharrastuksen vuosien varrella on välittynyt. Hän tähdentää kuitenkin tekevänsä erilaista musiikkia. Isästään poiketen esiintymiskieli on englanti. Taannoiseksi suureksi vaikuttajaksi hän nimeää **Paramoren**, suomalainen musiikki ei ollut merkittävää. Joukon ensivaikutteet tulivat myöskin ison veden takaa **Johnny Cashin** kaltaisilta kantrimiehiltä.

Kaksikon musiikkimaut ovat ainakin kantrin siis osalta olleet yhteneväiset, mutta Venlan tuore musiikillinen murrosvaihe on taivuttanut hänen tuotantoaan folkin suuntaan.

- Folk on tunnetusti protestimusiikkia. Mulla on paljon mielipiteitä ja sanottavaa maailman menosta, esimerkiksi luonnonsuojelusta.

Itsenäisesti keikkaillessaan Venla esittää lainamateriaalia, mutta selvästi tahtoa yhä uniikimpaan ja itse sanoitettuun musiikkiin on. Vanhempiansa mukaan nuori nainen kamppailee suottakin melkoisen itsekritiikin kanssa.

Sovittaako Jeesus?

Kun toimittaja rysäyttää kysymyksen perheen hengellisestä elämästä, itsensä kirkon portin piessä notkuvaksi musiikintekijäksi tituleeraava Jouko puhuu pakottamattoman ja luontevan uskonnollisuuden puolesta. Venla nyökkää vieressä.



”Mulla on voimakas kokemus, kuinka hienoa on saada elantonsa siitä mitä rakastaa tehdä. Jos tyttäreni rakastaa musiikkia, hän saa tehdä puolestani sitä, vaikka elanto olisikin epävarmaa.”

Aholansaaren henkikin saa kiitosta. Ei ole erikseen uskonnollista elämää, on vain elämää. Perheessä äiti ja kaksi sisarusta mukaan lukien kaikki ovat Joukon mukaan jotenkin musiikillisesti lahjakkaita. Perhe on soittanut yhdessä takavuosina konsertteja ja silloin tällöin jammaillut kotonakin. Isä arvioi olevansa perheen sanoituspainotteisin, kun taas jälkeläiset menevät soittotaidossa ohi.

Hyvä, annetaan Jeesuksen olla rauhassa, sillä hän ei soita tiettävästi missään bändissä. Matka jatkuu. On aika jättää taakse Pispalanharju. Vaikutelmaksi jää ilo tutustua perheeseen, jossa musiikki antaa perusrytmin olemiselle ja elämiselle. Isällä ja tyttärellä on molemmilla äänensä ja usein ne soivat samoilla taajuuksilla, mutta myös ikiomalla improvisaatiolla on aikansa ja paikkansa. Hyvä näin.

////////////////////////////////////

////////////////////////////////////